

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНІЕ.

ГОД. 7.

ЦАРИГРАДЪ, ІУЛІЙ 1871.

БРОЙ 7.

ОБРАЩЕНІЕ.

(Продълженіе отъ брой 6-й)

Видѣхмы какво быка въ челоуѣка дѣй-
ствуваніе—то на онова промѣненіе което
ся казва обращеніе. Тука ся говори, ра-
зумѣва ся, за Евангелско-то обращеніе,
или онова обращеніе което Евангеліе-то
прѣдлага като необходимо нужно за вся-
кого челоуѣка за да може да води бла-
гочестивъ животъ на тойзи свѣтъ и да
ся сподоби съ вѣченъ и блаженъ животъ
въ онзи свѣтъ. Слѣдователно като стане
пытаніе, какъ, или съ каквы срѣдства ся
произдѣйствува това обращеніе, какъ
можемъ ный самы за себе си да полу-
чимъ това бесцѣнно добро? и какъ мо-
жемъ да приведемъ и чада-та си, срод-
ници-тъ си, съсѣды-тъ си и всичкы-тъ
си познаницы въ наслаждаваніе-то на
таквозь едно вѣчно добро? отговоръ-тъ
трѣбува да бжде съобразенъ съ изыску-
ванія-та на Евангелскый-тъ законъ.

Исусъ Христось, Божественный-тъ
нашъ Учитель и Пѣтеводитель е казалъ,
“Ако ище нѣкой да дойде слѣдъ мене,
нека ся отрече отъ себе си, и нека диг-
не кръсть-тъ си и нека мя слѣдува.” Въ
тѣзи думы имама съкратено рѣководство
за Христіанскый-тъ животъ, и отъ частъ,
въ който изрекълъ Той тѣзи досто-
памятны думы до днесъ, не е имало ни-
то единъ който наистинѣ и отъ чисто
сърдце ся е потрудилъ да тури
това въ дѣйствіе, а е останялъ лишень
отъ помощъ-тъ и благодать-тъ Божіѣхъ.
А на противъ пакъ отъ онова врѣме до
сега всякой единъ Христіанинъ, сирѣчь
всякой единъ послѣдователь Христовъ,

който наистинѣ е былъ такъвъ, а не са-
мо да е носилъ име-то, приелъ е това
дѣйствіе чрѣзъ което ся е обрѣнълъ отъ
грѣхъ-тъ къмъ святость-тъ, отъ смъртъ-
тъ въ животъ.

За да ся обрѣне нѣкой къмъ Христіан-
скъ-тъ религіѣ не ся изыскува высокы
науки, но има нѣкаквы понятія които сѣ
необходимо нужды за него. Трѣбува да
разумѣе нѣщо за характеръ Божій; трѣ-
бува да разбира що е грѣхъ и да по-
знава убійственны-тъ слѣдствія на грѣхъ-
тъ. Трѣбува да съзнае че той самъ е
грѣшникъ, и наистинѣ и сърдечно да ся
покае за грѣхове-тъ си съ едно такова
покаяніе което ще го накара положител-
но да отхвърли грѣхове-тъ си и да ги
остави съвсѣмъ. Трѣбува и да познае
и да приеме за себе си лично онова срѣд-
ство за придобываніе-то на прощеніе и
на примиреніе съ Бога, което Евангеліе-
то Христово прѣдлага като единственно
срѣдство за спасеніе. На кратко, трѣбу-
ва той разумно, сърдечно и рѣшително
да приеме Господа Исуса Христа за свой
Спаситель, и като ся отрече отъ всякой
другъ спаситель, да стане привърженикъ
Неговъ, и вѣренъ, послушливъ и смире-
нодушень Неговъ послѣдователь.

Вѣчный и истинный Богъ е положилъ
вѣрно-то и непрѣложно-то си обѣщаніе,
че всякой койго го така търси ще намѣ-
ри, и всякой който така желеа и така ся
обрѣне къмъ Христа за спасеніе ще при-
еме помощъ и силъ отъ Духа Святаго.
Грѣхове-тъ му ще ся простятъ и душа-та
му ще ся цодкрѣпи съ помощъ-тъ Божіѣхъ
за да слѣдува въ новъ и святъ животъ.

Въ това дѣло на обращеніе-то ако и да е Богъ главный-тъ дѣятель, той обаче е блаволил да приема съдѣйствіе-то на чловѣцы-тѣ. Слѣдовательно най-благопріятно-то дѣло на единъ вѣренъ Христіанинъ е да съдѣйствува съ Бога въ обращеніе-то и спасеніе-то на чловѣцы-тѣ. Съдѣйствува съ него чрѣзъ распространяваніе-то на негово-то Свяго Слово, чрѣзъ свѣстяваніе-то на грѣшны-тѣ и невѣжи чловѣцы, и най-вече като ся старае выжгы да показва прѣдъ иновѣрцы-тѣ такъвъ единъ чистъ и безукоризненъ животъ щото да бѣдѣтъ тѣ принудени да исповѣдувать и да припознавать Божественнѣ-тѣ силѣ на Христовѣ-тѣ вѣрѣ.

Всякой който употрѣбѣва въ молитвѣ-тѣ си думы “*Да дойде Царство-то Твое,*” длѣженъ е съ всичкѣ-тѣ си силѣ да спмага за идуваніе-то на това царство. Всяка църква Христова е длѣжна за това да ся старае. Богъ е наложилъ на църквѣ-тѣ си тѣзи длѣжность и много жалостно и плачевно е състояніе-то на нѣкоя църква когато прѣнебрѣгава тѣзи длѣжность и когато отъ амвоны-тѣ ѿ не ся чува гласъ-тъ проповѣдическый да насърдчава вѣрны-тѣ, да свѣстява невѣжы-тѣ, да избличава и увѣщава грѣшны-тѣ и да показва ясно и въ народный-тъ языкъ, съ доказателства отъ Слово-то Божіе, пѣтъ-тъ къмъ спасеніе и вѣченъ животъ.

“Какъ ще повѣрватъ въ тогози за когото не сѣ чули? И какъ ще чужтъ безъ проповѣдникъ? И какъ ще проповѣдать ако ся не проводятъ? Както е писано, “Колко сѣ прѣкрасны нозѣ-тѣ на тѣзи които благовѣстувать Миръ, на тѣзи които благовѣстувать добро-то.” (Римл. 10; 14.)

СЛОВО ЗА ДѢЦА-ТА.

(Продълженіе отъ брой 6-ий.)

Има и третю нѣщо въ религиѣ-тѣ споредъ което тя може да ся уприличи на дърво-то на живота и това е *църквѣ*.

Исусъ Христосъ често ся нарича Великый-тъ лѣкаръ. Негово-то Слово е цѣръ-тъ койго Той употрѣбѣва. Това драгоцѣнно слово исцѣрява всички-тѣ болести които грѣхъ-тъ нанося на души-тѣ ни. Въ сто и седмый-тъ Псаломъ ся казва че Богъ проводи Слово-то си и гы исцѣли. Едно отъ имена та, които въ Вѣтхый За-

вѣтъ ся отдавать на Христа, е *Иеова Рофи* което значи Богъ цѣлитель. Така и пророкъ Іеремія го нарича *Лѣкаръ*, и нарича Неговѣ-тѣ благодать или религиѣ, *балсама*. Іерем. 8; 22.

Помниге че Израилѣни-тѣ като излѣзвали изъ Египетъ дошли до едно мѣсто наричано *Мара*, и като ся опытали да пѣжтъ отъ воды-тѣ тамъ, намѣрили гы горчивы, щото не можали да пѣжтъ отъ тѣхъ. На умираніе были отъ жаждѣ. Но Богъ показалъ на Моисея единъ особенъ видъ дърво, и му зарѣчалъ отъ това дърво нѣколко клонове да ся хвърлятъ въ водѣ-тѣ за да ся услади. Така направилъ Моисей и тутакси тази горчива и отровна вода станѣла сладка щото съ удовольствіе пили отъ неѣ. Грѣхъ-тъ е отровилъ извори-тѣ на удовольствіе-то ни, кладенцы-тѣ да речемъ, отъ дѣто трѣбува души-тѣ ни да пѣжтъ, и воды-тѣ имъ сѣ горчивы. Но религиѣ-та е дърво-то на живота; и ако земемъ отъ туй дърво, та туримъ въ тѣзи извори, ще ся усладятъ тѣзи горчивы воды. Това дърво има силѣ да прѣправи всички-тѣ отровны слѣдствія на грѣхъ-тъ въ души-тѣ ни. Когато Св. Іоаннъ Богословъ въ видѣніе-то си гледалъ това дърво въ Новый-тъ Іерусалимъ, “*Носяше дванадесетъ вида плодове и даваше плодъ-тъ си всякой мѣсець, и листове-тѣ му бѣхѣ за исцѣленіе-то на народы-тѣ.*” И религиѣ-та има чудеснѣ силѣ за исцѣленіе. Прикованный-тъ разбойникъ като высѣше на кръсть-тъ до Исуса, и той ся хванѣ за това дърво. Не отърва го отъ тѣлеснѣ смъртъ но, което бѣ много по добрѣ, исцѣли душѣ-тѣ му отъ страшнѣ-тѣ болестъ на грѣхъ-тъ и ѣжъ приготи за Рай Божій. И всякога и всякъдѣ когато срдце-то на чловѣка ся промѣнява и той става истинный Христіанинъ, може да ся казва за него че той пригрѣща дърво-то на живота, и че листове-тѣ отъ това дърво исцѣляватъ раны-тѣ които грѣхъ-тъ е направилъ въ душѣ-тѣ му.

Въ Индіѣ ся намѣрѣва една змѣя найядовита отъ всички-тѣ колкото сѣ познаты на свѣта. Тази змѣя ся выка *Кобра де Капелло*. Това име ѿ ся дава защото тя има силѣ когато ся разлюти да подига и наежда кожѣ-тѣ на вратѣ-тѣ си, щото да ся види сѣщо като че носи *кюлафѣ* или капелѣ на главѣ-тѣ си. Тя

не е голѣма колкото нѣкои други змии, но отрова-та ѝ е най смъртоносна. Каквото ся охапва отъ нейъ, за скоро врѣме умира. Тѣзи змии толкозь скоро ся плодятъ щото не бы было възможно человекци да живѣйтъ въ онѣзи мѣста, ако не бы Божій-тъ Промыслъ далъ единъ силенъ врагъ за истрѣбене-то на *Кобрѣ-тж*. Тойзи врагъ е едно малко животно, прилично въ нѣщо на порѣ-тъ, и ся выка по тамошній-тъ языкъ *Гентусъ*; хытро е като лисицѣ, пѣргаво като маймунѣ, а пакъ свирѣпо като тигръ. За нищо ся не радва повече, колкото да ся улови въ бой съ *Кобрѣ-тж*. Щомъ види еднѣ кобрѣ выпуска ся вързъ нейъ и сраженіе-то става страшно. Гентусъ-тъ забива остри-тъ си зѣбы въ вратъ-тъ на кобрѣ-тъ, и кобра-та ся увива и ся силита, и ся хвърля горѣ долу, и ся мажи да ухапе врагъ-тъ си съ ядовиты-тъ и смъртоносны-тъ си зѣбы. Слѣдъ малко намѣрва благоврѣміе-то си за това и улучва да впуне ядъ-тъ си въ тѣло-то на мучитель-тъ си. Щомъ усѣти гентусъ-тъ че е укапанъ, тутакси отпуща кобрѣ-тъ и съ голѣмѣ бързостъ оттичва долѣкъ-тъ дѣто намѣрва едно растение, на което листіе-то имагъ свойство да противо-дѣйствуватъ противъ тойзи смъртоносенъ ядъ. Той ханува малко отъ това растѣніе, и чрѣзъ това уничтожава ся отрова-та и става безъ дѣйствіе и тогава като храбръ воинъ ся враща безстрахливъ на бой, пакъ ся выпуска върхъ врагъ-тъ *Кобрѣ-тж* и не ѣж оставя живѣ.

Колко е чудно това промышленіе Божіе, което е дало това цѣлитель-но растѣніе за помощ на това животно въ борбы-тъ му съ кобрѣ-тъ, и е дало на него този *истинктъ*, (естественно усѣщаніе) чрѣзъ който да знае дѣ ся намѣрва цѣръ-тъ който ще го избави отъ смъртъ!

Но Богъ въ милосърдіе-то си е направилъ за насъ още по голѣмо благодарніе отъ това което е направилъ за онова животно. Грѣхъ-тъ е ядовита-та змія съ коѣкто пий всицца имамы да ся боримъ. Ядъ-тъ на тѣзи змиѣ е най силенъ, и ако не намѣримъ помощ отъ нѣкъдѣ, тойзи ядъ ще ни докара неизбѣжнѣ смъртъ. Ако не намѣримъ нѣкакъвъ *антидотъ* цѣръ чрѣзъ който да ся уничтожава сила-та му, тойзи ядъ ще погуби души-тъ ни вѣчно. Тази змія ся намѣрва и въ Българіѣ.

Не трѣба да ходимъ до Индіѣ за да ѣж намѣримъ. Въ всякой градъ и въ всяко село изъ Българіѣ ся намѣрва — не само то; но и въ всякъ къщѣ и колибѣ ся е вѣвирала тази проклѣта и ядовита змія. Коего е и по злѣ, и всицца, безъ исключеніе смы *ухапани отъ нейъ*. Тойзи смъртоносенъ ядъ е влѣзълъ въ кръвъ-тъ ни и дѣйствува вече да ны тегли къмъ смъртъ-тъ. Искамы да ся боримъ съ тѣзи змиѣ и да ѣж убиемъ; но какъ да ѣж довршимъ? Пакъ по слѣдствие-то на раны-тъ що прісхмы вече, рѣцѣ-тъ ни треперятъ, крака-та ни ослабнуватъ, помрачаватъ ся очи-тъ ни и близу смы до паданіе. Дѣ е цѣръ-тъ? Дайте го скоро! защото загынуваме!

Любезни дѣца, тойзи цѣръ ся намѣрва въ листове-тъ на това дърво на живота. Въ религіѣ-тъ на Господа Исуса има цѣръ който уничтожава отрова-тъ на грѣхъ-тъ. Който мечтае самъ да цѣри себе си ще умре безъ помощъ. Който прибѣгва при друго дърво, ще бѣде измавенъ. Който прѣзира ерѣдства-та които Богъ е далъ за исцѣленіе-то му и нерачи да употреби тойзи цѣръ ще умре въ гордостъ-тъ си и упорство-то си.

Заблѣждѣте, дѣца мои, още едно нѣщо. За да ся ползува нѣкой отъ Христовѣ-тъ религіѣ трѣбува не само да носи име-то Христіанинъ, но и да е Христіанинъ, за да ся исцѣри тази болестъ въ душѣ-тъ не стига болний-тъ и ухапаний тѣ человекъ да откъсне малко листіе и да ся пакыти съ тѣхъ, или да гы тури въ пазухъ-тъ си за да гы изважда отъ врѣме на врѣме и гы показва на пріятелі-тъ си; но *трѣба да гы яде*. Цѣръ-тъ трѣба да влѣзе въ кръвъ-тъ му и да дѣйствува вѣтрѣ въ него. Трѣбува така да ядете отъ това дърво щото да станете Христовы дѣца; защото вы самы знаете, като видите отъ едно дѣте таквызи дѣла които сѣ несходны съ Христіанско-то исповѣданіе, че това дѣте нѣма право да носи Христіанско име. Като слушате отъ него мръсны приказкы, богохулны думы и попрѣжны, като видите че не слуша майкѣ си, не показва почетъ къмъ стары-тъ, и е непокорно къмъ учителі-тъ си, неблагоклонно къмъ другари-тъ си, и прѣдадено на лѣжъ-тъ, тогава какво и да бѣде име-то му и исповѣданіе-то му, знаете че сърдце-то му

не е прияло, това цѣлительно дѣйствиѣ на дърво-то на живота за коего смы ви говорили тука.

Ето ви дадохмы три причины споредъ които мудрецъ-тъ Соломонъ имаше право като уприличаваше истиннѣ-тъ мудростъ или религиѣ-тъ, съ дърво-то на живота. Първа-та е че дава покровителство, втора-та че дава хранѣ, и третата че дава цѣръ. Можѣхмы и още причини да наредимъ, но тѣзи сѣ доволно за сега. Забѣлжѣте гы и прѣдъ всичко най напредъ тѣрѣте тѣзи мудростъ която толкозъ прѣвѣсхожда всякъ чловѣческъ мудростъ, колкото небе-то отстои отъ земѣ-тъ. Хванѣте ся за това дърво, яждте отъ плодове-тъ му, хранѣте ся отъ него, и така чрѣзъ благословеніе-то Божіе ще станете, мѣдри, здрави, дѣятелни мѣжје, полезни гражданы, почтенни Българи, добри Христіани.

ТИВЕРІАДСКО-ТО ЕЗЕРО.

Палестина е мѣсто-то на тойзи свѣтъ което занимава или притегля любопытство-то на Христіанина, защото тамо сѣ ся случили не само най много-то отъ чудесны-тъ случаи, които ся поменувать въ Ветхый-тъ Завѣтъ, но и самый-тъ нашъ Спасъ Исусъ Христосъ тамъ ся роди и живѣ и умрѣ за чловѣческый-тъ родъ.

Земя-та Ханаанска, земля-та Обѣтованна, земля-та Израилева, която съ тѣзи имена ся именува въ Ветхый-тъ Завѣтъ, днесъ е въ свѣсѣмъ друго състояніе отъ както е была въ старо врѣме. Градове-тъ ѣ сѣ запусѣли, вѣтхый-тъ ѣ народъ распрѣснжѣтъ, и другъ народъ ѣ въладѣе, а умноженіе-то ѣ е твърдѣ малко. Тамо дѣто сѣ были хыляды, сега ся напѣрватъ малцина и тѣ живѣжѣтъ въ вынагншенѣ страхъ отъ злодѣйцы и отъ прѣтѣсненіе-то на управители-тъ.

Но тази земля е намъ и ще бѣде на всичкы-тъ слѣдъ нашъ родове, до дѣ е свѣтъ, много привлекателна.

Езеро-то Тиверіадско или Генисаретско, както ся выка въ Евангеліе-то (Лук. 5; 1) и море Галилейско (Мат. 4; 18); едно е отъ мѣста-та дѣто Исусъ Хри-

стосъ е сторилъ много и голѣмы чудеса. Тамъ е повыкалъ най напредъ Симона Петра и Андрея брата му да го послѣдувать, сирѣчь да му станѣтъ ученици и другари. (Мар. 1; 16.) Тамъ е училъ народы-тъ стоящъ на корабъ и заповѣдалъ да хвърлятъ мрѣжы-тъ, въ които ся хванѣли повече отъ 100 голѣмы рыбы. (Лук. 5; 6.) Тамо е утишилъ волны-тъ (Мат. 8; 26) и на брѣгове-тъ слѣдъ въскрѣсеніе-то си яви ся на ученицы-тъ си и поднови чудо-то на рыбы-тъ. Іоан. 21; 11.

Около туй езеро въ врѣме-то на Христа имало е много цвѣтущи градища и села, както *Капернаумъ*, който въ Евангеліе-то ся выка "неговъ градъ.", Хоразинъ, Видсаида и область-та на Гадарины-тъ, дѣто исцѣли бѣсный-тъ и прати бѣсове-тъ въ стадо-то на свиинѣ-тъ. Но тѣ сѣ сега съсыпаны, както рѣкохмы, нито единъ камыкъ отъ тѣхъ е останѣлъ върху другъ, и остава още само сиромашко-то село Тиверіада на онуй мѣсто.

Езеро-то обаче ся напѣрва както и тогазъ, подложено подъ напрасны бури и фѣртуны. Начертаніе-то на езеро-то е айцевидно, — и има дължинѣ 14 миля (7 часа) и ширинѣ 7. Прилежаща-та земля е много плодородна, а климатъ-тъ много топлъ, заради мѣстоположеніе-то на езеро-то, което е на мѣсто-то на единъ вулканъ. Топли потоци текжѣтъ отъ прилежащы-тъ хълмове и ся изливать въ него, а канары-тъ сѣ черны. Хълмове-тъ при езеро-то сѣ голи отъ дрѣвїя, но раззеленели слѣдъ дѣждове-тъ.

Далечъ върху хоризонъ-тъ види ся възвышенѣ побѣлѣлый тѣ върхъ на „*Старѣ планинѣ*“, която ся смѣта да е гора-та Ермонъ на С. Писаніе. Въ това езеро ся излива вода-та на рѣкѣ-тъ Іорданъ; която има изворы-тъ си отъ гора-тъ Ливанъ; а като излѣзе изъ езеро-то минува по край Іерихонъ, дѣто Христосъ ся кръсти отъ Іоанна, и ся излива въ мъртво-то море отъ дѣто не излиза вече.

ЖЕТВАРИ-ТЪ.

За трудолюбивы-тъ земледѣлци най радостно-то врѣме отъ всичк-тъ години е това въ което тѣ прѣиматъ награжд-тъ си за всички-

тъ си тежки трудове що сѣ полагали въ други-тъ врѣмена на години-тъ. Врѣме е на обща радость, и между почти всякой народъ по това врѣме ставатъ особны нѣкои веселбы и радуванія. Въ Българскы-тъ народны пѣсни ся намѣрватъ доста много жетварскы пѣсни и стары и новы, които показватъ че Българи-тъ като земледѣлческый народъ, добръ знаѣтъ да оцѣняватъ тѣзи награды които щедрый-тъ промыслъ Божій имъ дава по това врѣме, въ тежкы-тъ снопове и пълны-тъ крѣстцы, пшеницѣ, ечимикъ, ржѣ и други жита. Не знаемъ отъ дѣ е зѣлъ начало тойзи обычай, или да ли е чистъ Българскый обычай или не, но въ пѣтуванія-та си по Българіѣ, а особенно въ Дунавскѣ Българіѣ, виждали сме единъ обычай между жетвари-тъ, че когато нивя-та имъ сѣ до пѣть-тъ близу, и виждатъ че нѣкой пѣтникъ иде, тозь часъ по младый-тъ жетваръ избира най голѣмый-тъ отъ снопове-тъ, та тича съ него и го исправя въ срѣдъ пѣть-тъ прѣдъ пѣтникъ-тъ. Очакува ся тогазь отъ пѣтникъ-тъ,

(ако не е нѣкой *аджемія*, неопытенъ, както бѣхмы и ный за пѣрвый пѣть, като ни ся случи тази честь), да изрази доброжеланія-та си за плодovitѣ и изобилнѣ жетвѣ да получатъ жетвари-тъ, и благодаренія-та си за честь-тъ койкто му сѣ сторили тѣ дѣто сѣ прѣдставили прѣдъ него този хубавъ начаткъ отъ плодове, като знакъ или символъ на плодородіе-то и сполукѣ-тъ койкто тѣжелаѣтъ за него. При това, разумѣва ся че пѣтникъ-тъ съвсѣмъ не трѣбува да забравя, че за да дава дѣйствиѣ и осѣществленіе на добры-тъ си желанія, и учтивы-тъ си благодаренія, нужно е да ся хвърлятъ долу до снопъ-тъ нѣколко мангѣрчета, като вѣнкашенъ и естественъ знакъ на вѣтрешнѣ-тъ благодарность.

Сега въ въображеніе-то си Зорница-та ся въображава че види прѣдъ себе си отъ всякого жетваря който чете въ неѣ; (има много таквызи и дано бы ся умножили още стократно.) поставенъ на пѣть-

тъ по единъ голѣмъ снопъ, съ пълны класове и едры жѣлты зърна. Зорница-та изразява благодарность-тъ си и доброжеланія-та си тѣи: Честита ви жетва! Благословени отъ Бога да сѣ плодове-тъ на нивя-та ви! Добръ да жѣните и добръ да вършѣте, и да имате и за до години да ядете и да продавате, а още да ви остане доволно не само за посѣваніе, но и на сиромасы-тъ да давате.

Такова е поздравленіе-то отъ Зорницѣ-тъ, а сега вмѣсто *мангѣрче-то*, тя ви дава еднѣ хубавѣ картинкѣ, и съ неѣ наедно, нѣколко думы съвѣтъ по които като слѣдвате можете добръ да печалите.

Картинка-та не иска тѣлкованіе; но отъ себе си ся разбира. Младый-тъ жетваръ въ срѣдѣ-тъ който подига сѣрпъ-тъ си, види ся че выка за привѣтствованіе къмъ двѣ-тъ лица които идѣтъ отъ къщѣ-тъ и доносятъ закускѣ-тъ за жетвари-тъ. Разумѣва ся ще имъ каже, "добръ дошло," защото жетварска-та рабо-

та не е легка, и въ тойзи пекъ не може чловѣкъ да трае дълго врѣме безъ яденіе.

Майка-та съ двѣ-тѣ дѣчица е излѣзла да погледа жетвари-тѣ и да ся весели въ разговоръ съ любезный-тѣ си стопанинъ и башъ, по врѣме-то на почивка-тѣ. Тогава подъ сѣнка-тѣ нѣйдѣ ще постелятъ чистъ бѣлъ пешкыръ, и ще сложатъ ястія-та, и като насѣдатъ всички наоколо, слѣдъ еднаж краткъ благодарственнѣ молитвѣ къмъ Бога, подателя на всички-тѣ добрини, тѣзи жетвари ядѣтъ съ еднаж охотѣ за кождо нищо не знаѣтъ онѣзи богати госпосари които не работятъ, а все отиватъ при лѣкари-тѣ, та искатъ нѣщо цѣръ ужъ охотѣ да имъ даде.

Сега съвѣты-тѣ що има да ви дадемъ сж тѣзи.

Не дѣйте прѣзира званіе-то си, и не не дѣйте мысли че работа-та ви като сте земледѣлци е проста, и за това трѣба ви да сте простащи. Работа-та ви е благородна и почтенна, и онѣзи които прѣзиратъ земледѣлци-тѣ не отбиратъ що е истинна почтенность. Не дѣйте мысли че безъ друго онзи който тѣргува съ жито е по почтенъ отъ оногози който жъни и вршѣе жито-то. Не тѣй. Почтенность-та зависва отъ чловѣкъ-тѣ, какъвъ е той самъ. Гледайте ви да ся образувате, и да станете учени. Да четете книги, да четете вѣстници-тѣ, и заблѣжвайе и прѣговаряйте що четете. Така като орете, сѣете, жъните, вршѣете и пр. ще извршувате тѣзи дѣйствія разумно и словесно, а не като скотове. Така ако постѣпвате, и при това още честно ся обхождате като правдолюбиви и истиннолюбиви Христіани, тогазъ когато дохождате на пазаръ съ произведенія-та на трудъ-тѣ си, ще можете да гледате всякого право въ очи-тѣ, и да усѣщате че не сте въ нищо по долу отъ тѣрговци-тѣ които купуватъ отъ васъ. Ви които четете това наше поздравленіе, потрудѣте ся да научите съсѣды-тѣ си да четѣтъ и така да повѣщавате степенъ-тѣ на съсловіе-то си, и скоро ще видите промѣненіе въ селскый-тѣ животъ въ Българіѣ. Виѣсто да видимъ както сега селяни-тѣ да прибѣгватъ въ градъ-тѣ за да станатъ тѣрговци, ще видимъ тѣрговци и вруги граждани които сж въ състояніе да прѣдпо-

читатъ селскый животъ, и сами да слѣдуватъ зѣмледѣліе-то. Почитайте работѣ-тѣ си, и работа-та ви ще ви прави честь, и както прочитате въ исторіѣ-тѣ за знаменитый-тѣ законодатель и управитель Римлянскый, *Цинцинатъ*, когото народѣ-тѣ повыкаль отъ орало-то, за да приеме най высокый-тѣ чинъ, така и народни прѣдставители, свѣтници, и други чиновници ще ся искатъ отъ между васъ. Таквызи достойни мъжіе, имате ли ги между васъ? Стрѣснѣте ся, приготвѣте ся, и учѣте ся, штоо когато Честно-то Правительство или Народный-тѣ Съвѣтъ поиска чловѣцы за нѣкакъж важнѣ работѣ, Прѣдставители-тѣ ви да бѣдѣтъ готови.

ОСВѢТЛЕНИЕ ОТЪ СВЯТАГО ДУХА.

Ето едно нѣщо което ще ви покажѣ за едно дѣте върху което Богъ излѣя Святаго своего Духа.

Нѣма много врѣме отъ когато едно момче на 15 годинѣ ся разболѣло. То было отъ онѣзъ които ся выкатъ мудры дѣца; види ся да ся е трудило съ всички-тѣ си силѣ за да испълни длѣжно-сти-тѣ си: то отивало чинно на недѣлно-то училище въ тѣхно то село, само не ся виждало да има ни най малко неспокойствіе за свои-тѣ си грѣхове. Чудно нѣщо! това дѣте ся измѣнило съвсѣмъ щомъ ся разболѣло. Родители-тѣ му ся удивили като го чули да охка и да выка съ скѣрбъ: Грѣхове-тѣ ми, грѣхове-тѣ ми! Тѣ му говорили, ако и да было всякогы цѣломудро, че нѣма никакъвъ грѣхъ, и че не трѣбва да ся страхува безъ никакъж причинѣ. Всичко това не задоволствовало малко-то момче, утѣшеніе-то му ставало всякой день по голѣмо. То было тѣй, понеже Божій-тѣ Духъ му показвалъ истинѣ-тѣ, и грѣхове-тѣ му стрували му ся твърдѣ много.

Само Богъ може да утѣши еднаж душѣ толкозъ смущенъ, и да ѣ покаже че грѣхове-тѣ ѣ сж загладени чрѣзъ жртва-тѣ на Исуса Христа. А за момче-то за което ви казувамъ станѣ така; като ся утѣснило твърдѣ много, могло послѣ да ся възрадва като си напомнило че Исусъ е Спаситель-тѣ му.

Видѣло-то не само ни открыва опас-

ности-тъ които ны обыкалять, неугодны-тъ нѣща които ся намѣрвать на този свѣтъ; но и допуша ни да гледамы великолѣпня-та на създаіе-то. Чрѣвъ видѣло-то можемъ да ся чудимъ на великолѣпны-тъ планины отъ които смы окружены, както и хубавы-тъ езера на които воды-тъ кѣпятъ прѣдnojія-та на тѣзи великолѣпны планины. То ны прави способны да гледамы нѣколко отъ тѣзи хыляды свѣтове които сж распрѣснжаты въ бескрайно-то пространство на небеса-та, на които видѣ-тъ ни дава едно понятіе толкозь голѣмо на силж-тж на нашего Съзателя. Безъ видѣло-то, тѣзи изобилія, тѣзи хубости, тѣзи величествія были бы вѣчно скрыты отъ наши-тъ очи.

Това е още по истинно за нѣща-та които принадлежатъ на небесно-то царство; безъ Божій-тъ Духъ, който е намъ небесна видѣлина, ный не можемъ нито да разумѣемъ небесны-тъ нѣща, нито да ги оцѣнимъ, нито да приедемъ нѣкоіж полжж отъ тѣхъ. А кога е Духъ Святый въ насъ небесны-тъ вѣщи ны осязавать, произвять и правять ны благополучны.

Коиъ исторіжж отъ Биближж-тж обличашъ повече и тя тегли сърдце да іж прочитащъ? попыталъ нѣкой си единъ день едно момиче на 11 годинъ.—Тажъ, отговорило безъ да помысли, за *распятіе-то* на Спаса нашего. Право рекло това любезно дѣте; смърть-та на Спаса нашего е дѣло най извъиредно, най хубаво което не може нѣкой да си еобрази никога. Това нѣщо не можемъ ный да разумѣемъ нито да го почувствувамы освѣнъ чрѣвъ Духа Божія. Едно момиче на 6 годинъ плакало всякога кога му нѣкой прочиталъ или му приказвалъ за страсти-тъ на нашій-тъ всемілостивый Избавитель. Това сжщо-то дѣло ся върши често и въ бѣдны-тъ идолопоклонницы, кога слушать тѣ да ся говори за страсти-тъ Христовы. Единъ человекъ отъ Гренландіжж като чулъ да четътъ въ Евангеліе-то подробности-тъ за смърть-тж Исусъ Христовъ, толкозь му ся сокрушило сърдце-то щото много пати отивалъ при миссіонеръ-тъ Моравецъ, и всякога му говорилъ: Повтори ми тѣзи рѣчи, прочети ми пакъ онуй що ми чете.

Сега, млади читатели, ако разбрахте добръ онуйкоето ви говорихъ за нуж-

дѣ-тж коиъто имамы ный сами да приедемъ Духа Святаго отъ Бога, надѣжж ся че ще ся постараете да го просите отъ Оногова който самъ може да ви го даде. Охъ! сторѣте това безъ забавж, и ще видите бескрайно-то добро което ще произлѣзе за васъ: ще усѣтите първо колко сте виновати и ще разберете послѣ че Богъ вы толкозь възлюби щото ви даде Сына си, за да ви ся просіятъ грѣхове-тъ и вы да ся спасете.

ГЕНЕРАЛЪ МЕЗОНЪ И БАЩА МУ.

Генералъ Мезонъ знаенъ въ Греціжж заради Французско-то спомагателно воинство подъ негово-то управленіе въ бой-тъ въ Морж на 1828-30, послѣ станлъ военачалникъ на Францж, попытанъ едижж отъ Великаго Наполеона, да ли ся води родъ-тъ му отъ ветхото аристократическо домородіе на Мезоны-тъ, отговорилъ: „Господарю, баща ми е единъ простъ селянинъ.“ Наистинж благороденъ отвѣтъ, произнесенъ отъ истинно, доблественно и благородно сърдце.

Слѣдующій-тъ случай приказвалъ едипъ воинъ въ службж-тж на Генералъ Мезона.

“Като слугувахъ во Французско-то воинство, имахмы станъ-тъ си въ единъ градъ на който име-то не помнѣж сега, раздаде ся слухъ между войны-тъ че нашій-тъ Генералъ пріялъ бащж си, който дошелъ да го посѣти. Тогазъ всички ный желалхмы да го видимъ, и да го почтемъ, защото обычахмы Генералъ-тъ си, който ако и да бѣше строгъ къмъ насъ въ обученія-та и въ поле то на бой-тъ, во всякъ обаче другъ случай бѣ намъ пріятелъ и истиненъ защитникъ.

Въ едикъ яснж сутринжж като бѣхмы оржжени, ето иде Генералъ-тъ ни съдруженъ отъ всички-тъ си чиновници който придържаше съ мышцж-тж си старецъ селянинъ на гледъ грубъ по честенъ и благоговѣинъ. По заповѣдъ на генералъ-тъ войны-тъ ся наредихж на полукружіе около него, а той ся прѣдстави прѣдъ тѣхъ съ старецъ-тъ бащж си при-

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ВСЕВИДАЮЩИЙ БОГЪ.

държаваемъ съ мышцѣ-тѣ. Тогазъ Генераль-тѣ подигнѣ рѣкъ-тѣ си да говори, и тутакси станѣ дълбоко мълчаніе. Войни! рече съ пълный-тѣ и грѣмкый-тѣ си онзи гласъ познать на всички насѣ. — Ето баща ми! Желаетъ да го видите. Той е селянинъ както го гледате. Тактѣвъ бѣхъ и азъ въ младый-тѣ си възрастъ въ което врѣме му причинявахъ много грыжи и скърби, защото ся писахъ въ воинство-то противъ волѣ-тѣ му; но той ми прости това мое прѣслушаніе и слѣдуваше всякогы да ма обыча. Щастіе-то ми помогнѣ, и постепенно ся възвысихъ на чинъ-тѣ на който ма сега гледате. За туй, войни, научте, че съ мѣжество-то и чрѣзъ точно-то извършваніе на длѣжности-тѣ си, можете да стигнете на истый-тѣ степенъ. Кажахъ ви вече че този мой добръ баща слѣдуваше всякогы да ма обыча, и за показателство на това ходилъ е сега пѣшій 90 миля (до 30 часа) на този прѣминѣлъ възраст за само-то намѣреніе за да ма види и да ма пригърне.

А като рече това завърнѣ ся и съ пѣжностъ пригърнѣ честный-тѣ си бащѣ. Добрый-тѣ старецъ докаченъ отъ смиланіе-то което това говореніе подигнѣ въ него толкозъ много щото едры капкы отъ сълзы течахъ избылно по старческѣ-тѣ му брадѣ, искаше да говори, но не може отъ плачь, очи-тѣ му обаче бѣхъ прильпнѣли чврѣсто къмъ лице-то на Генераль-тѣ съ голѣмѣ нѣжностъ и благодареніе.

Сърдце-то на всякого отъ насѣ ся досегнѣ дълбоко за това нѣщо, и много очи ся напълнихъ съ сълзы тогазъ, които никогы другый пѣтъ не сѣ сълзили.

Ето славенъ примѣръ на почитаніе и на нѣжностъ! Кой повече отъ бащѣ-тѣ знае всичко що търпи и осѣща баща-та за благоденствіе-то на чада-та си? Тежко, обаче, колко малко чада ся научаватъ за това кога е вече много късно, да отдадѣтъ дѣйствено показателство на любовь-тѣ, и добромысліе-то.

1. О Боже великый вездѣсущый Царь,
На всякъжъ вселеннѣ всеблагъ Господарь,
Въ тозъ мѣръ катъ владѣтель управяшь Ты все
Прѣстоль найъ величественъ ти е небе.
2. Прѣдъ тебе е тъмнѣ-та ноць като день
И найъ черный мракъ е съ блѣскъ освѣщенъ,
Ты бдишь неуморно дня и ноць
Върхъ всяко създаніе въ небе и въ земѣжъ.
3. Прѣдъ тебѣ съмъ и азъ съвършено познать,
Ты видишь стезы-тѣ ми въ кой пѣтъ вярватъ
И все що азъ вършѣ на скрышно въ самѣ,
Все словомъ и дѣломъ е тебѣ на явѣ.
4. Кактѣвъ шѣ отвѣтъ азъ на тебе да дамъ?
Всевидающый Боже, треперѣжъ отъ срамъ
За вси-тѣ си грѣшны и стидны дѣла,
За тайны-тѣ похоты мои въ плѣтъ-тѣжъ.
5. Дано азъ да помнѣжъ найъ живо всегда
Че ты си на всждѣ съ съ менѣ въ тѣжъ земѣжъ.
За тебѣ да рѣзмышлямъ ноць на легло.
Кога съмъ прѣльстванъ отъ грѣхъ и тегло.
6. Съ Тебѣ дано свѣршѣжъ и земный си пѣтъ,
И съ радость да вкусѣжъ горчивѣ-тѣжъ смърть.
Въ день сѣдний да стоѣжъ отъ десно Ти дай.
И съ Тебѣ да пребѣждамъ до вѣка у Рай.
(Ив. А. Т.)

Домашна Рѣцѣта. Мнозина страдаятъ отъ единъ видъ цирей който става на край-тѣ на прѣстъ-тѣ, и като бере много обеспокоява. Его единъ прѣстъ цѣръ за това нѣщо.

Земѣте добръ чистѣ соль, и турѣте ѣжъ въ пещъ да изсъхне добръ. Тогава да ѣжъ счукате въ хаванъ и да ѣжъ смѣсите съ *тѣрпентинъ*, (невт-яхъ) колкото отъ едно-то толкозъ и отъ друго-то. Съ това смѣшеніе да намажете едно платно и да вържете прѣстъ-тѣ, и като изсъхне да го подновите пакъ, и тѣй като слѣдвате за 24 часа ще оздравѣ съвършено болка-та. Така казва вѣстникъ-тѣ отъ дѣто го извлечамы. Опытайте го за себе си.

Въ печатницѣ-тѣ на А. Минасіана
у Джамлѣ ханѣ.